

УДК 929.52:94 (477)

Сергій Лисенко

ЖИТНЬОГІРСЬКА ТА ТАРАЩАНСЬКА ГІЛКИ РОДУ НЕЗАБИТОВСЬКИХ

Стаття являється продовженням серії публікацій, в яких розглядаються генеалогія і сімейна історія одного з старинних шляхетських родів – Незабитовських. На прикладі цього генеалогічного дослідження прослідковується в історичному контексті доля типового шляхетного роду на українських землях в XVI – XX ст.

Генеалогія житньогірської гілки роду (сер. XVIII – сер. XIX ст.)

Реконструкцію генеалогії досліджуваної гілки роду Незабитовських здійснено на підставі матеріалів двох архівів: Державного архіву Київської області, де збереглися ревізькі казки про шляхту і однодворців Васильківського повіту, та Центрального державного історичного архіву України у м. Києві, де опрацьовано метричні книги і сповідні розписи православної парафії с. Житні Гори Васильківського повіту.

Саме тут наприкінці XVIII ст. і в першій половині XIX ст. мешкали представники роду Незабитовських, яких автором умовно названо «житньогірськими». Село Житні Гори в означений період належало, як і вся околиця, графам Браницьким. У величезних володіннях Браницьких, сконцентрованих в основному на території т. зв. Білоцерківщини¹, у багатьох селах мешкали представники „чиншової” шляхти², які, не маючи власної землі, спадково орендували її у Браницьких.

З ревізької казки про селян графів Браницьких с. Житні Гори з 1811 р. видно, що село знаходилося у посесії колишнього підстоля мстиславського Івана Антоновича Борновського, а селяни-кріпаки проживали у 107 дворах³.

Дослідження метричних книг 1797–1839 рр. дозволило скласти уявлення про соціальний статус та демографічний стан маєтку.

**Демографічний стан Свято-Йосипівської
Житньогірської парафії⁴**

Рік	Хрещення	Вінчання (пари)	Похорони
1797	20+29	7	14+24
1799	28+19	6	18+10
1800	46	3	28
1801	56	10	44
1802	36+30	11	9+15
1803	51	17	31
1804	56	6	21
1806	44+40	15	10+8
1808	65	8	45
1809	37+23	11	29
1810	26+24	7	23+20
1811	77	12	13+18
1812	50	14	?
1814	61	13	29+30
1815	57	9	17+12
1816	65+27	7(?)	12+11
1817	73	18	19+21
1818	57	18	21+29
1819	100(?)	15	11+11
1820	67	10	21+13
1821	80	12	31
1822	82	7	28+49
1824	68	12	13+6
1825	83	16	8+8
1826	77	14	34+46
1827	82	17	28+34
1828	33+44	8	29+25
1829	36+26	9	53
1832	29+45	16	19+27
1833	32+35	11	24+37
1834	19+20	9	51+43
1835	23+8	11	44+36
1836	22+16	8	54+32
1837	31+30	16	24+12
1838	18+32	8	19+15
1839	30+24	13	25+25

Метрична книга за 1797 р. фіксує такі “шляхетно уродзоні” роди: Жиманські, Орловські, Черняхівські⁵; за 1808 р. – Климовські, Казимирські з Савинець⁶. Сповідний розпис парафії за 1815 р.

містить у розділі “шляхта и их домашние” 9 прізвищ: Висоцькі, Клипацькі (?), Низабитовські, Бардишевські, Некрашевські, Войцеховські, Шиманські, Горнецькі, Калницькі⁷, всього – 25 осіб чоловічої статі і 32 жіночої (*тут і далі прізвища подаються відповідно до написання у документах.* – С. Л.).

У метричній книзі 1822 р. згадаються шляхтичі з родів: Глоговські, Кульчицькі, Некрашевські⁸.

У сповідному розписі 1828 р. у розділі “Шляхетные и их домашние” занотовано 9 дворів шляхти, серед яких “Низабитовски”, Арцимовичі, Машковські, Некрашевські та ін.⁹

У метричній книзі 1835 р. знаходимо дворян Янишевських, Думановських, однодворців Бардашевських, Некрашевських та Арцемовичів¹⁰.

За сповідним розписом 1838 р., укладеним священиком Федором Григоровичем Валіцьким, у розділі “Шляхетния и их домашния” зафіксовано 8 дворів (№ 4–12), що належали Висоцьким, Бардашевським, Яринчевським, Войцеховським, Арцемовичам, Некрашевським, Новицьким, Глоговським, Шимановським. Загальна кількість мешканців 34 особи чоловічої і 35 жіночої статі¹¹.

За даними сповідного розпису 1842 р. – 7 шляхетських дворів (№ 5–12), із загальним числом мешканців 30 осіб чоловічої і 37 жіночої статі. На цей час всього у Житніх Горах 162 двори-господарства, а за всією парафією записано 648 чоловіків та 650 жінок¹².

Сповідний розпис 1845 р. має вже трохи інші показники: 9 шляхетських дворів, із числом мешканців 39 осіб чоловічої і 61 жіночої статі, дворян – 7 осіб, селян – 308 чоловіків і 363 жінок¹³.

Таким чином, соціальний статус і шлюбна стратегія житньогірських Незабитовських характерна для всіх здрібнілих гілок цього роду на українських землях. Тобто, у першій половині ХІХ ст. вони – ще представники дрібношляхетського середовища, а Іов Федорович Незабитовський 1833 р. одружився з Маріамною, дочкою шляхтича Павла Гневуша.

У метричних книгах і сповідних розписах с. Житні Гори маємо різні варіанти напису прізвища: Нізабитовський, Незібітовський, Нізабітовський, Незітовська та ін.

Щодо соціальної еволюції досліджуваної гілки, то вона носила характер як економічної самочинної декласації, так і політичної, що здійснювалася владою Російської імперії у XIX ст. Житньогірські Незабитовські не зустрічаються в документах Київського дворянського депутатського зібрання, це свідчить про неможливість довести права на російське дворянство. Імовірно, вони не мали необхідних підтверджень свого привілейованого статусу. Вони залишалися дрібною чиншовою шляхтою. Згодом, вони, як й інші представники дрібних шляхетських родів, були обернені на однодворців. 1838 р. Іов Незабитовський у записі про смерть означений як однодворець. А у сповідному розписі 1838 р. церкви м. Рокитного разом з дружиною записаний до категорії “Разночинцы и их домашние”.

Родовідний розпис житньогірської гілки роду Незабитовських.

I генерація

1. МИКОЛА

У ревізській казці про шляхту Васильківського пов. с. Савинці 1811 р. Федір, мабуть помилково, зазначений як «Антонов сын»¹⁴. У сповідних розписах 1815, 1824, 1828, 1831, 1838 рр. його син Федір записаний як Миколайович.

II генерація

2/1. ФЕДІР

Шляхетські „відомості чоловічих душ” с. Савинці від 1 жовтня та 30 жовтня 1811 р. повідомляють про родину померлого шляхтича Йосипа Ожаровського, серед якої його пасинки Ян і Федір Кальницькі (двір № 3), «зять их Федор Антонов Незабетовский» (за ревізією 1795 р. – 31 рік, 1811 р. – 47 років) та «Федора сын Леон» (за ревізією 1811 р. – 3 роки)¹⁵.

Федор Незабитовский хрестив 11 лютого 1802 р. Власа, сина «жителя Савинского Оноприя Алексеенки и жены его Анастасии»¹⁶; 3 січня 1812 р. – Сильвестра, сина місцевого мешканця „дворянина Тимоша Клоковского и жены его Улияны”¹⁷; 27 жовтня 1818 р. – Дмитра, сина “Томаша Клоповского и жены его Улияны”¹⁸; 8 травня 1819 р. – Івана, сина “жителя приселка Савинец Лаврентия Мудренка и жены его Анны»¹⁹; 15 грудня 1820 р. – Микиту, сина “жителя Житнегорского Андрея Карпенка и жены его Дарии”²⁰.

У 1816 р. він свідок вінчання “молодика” Івана Никифоровича Бринзи з “девицей Мар’яною”, племінницею Стефана Рудого²¹; 1818 р. – “молодика” Кирила Двояченка з “девицею” Феодотою, дочкою Нестора Мельника²²; 2 лютого 1832 р. – шляхтича Стефана Бурдашевського з «девицею» Марією, дочкою шляхтича Якова Артемовича²³.

Сповідний розпис Свято-Йосипівської церкви с. Житні Гори за 1815 р. у розділі “Шляхта и их домашние” зафіксував “Федора Низабытовского”, 45-и років, “жену его Улианию Стефанову”, 36-и років, та їхніх дітей: сина Йова, дочок Фотину, Єфросину і Марію²⁴. Сповідні розписи Свято-Йосипівської церкви за 1824, 1828 та 1831 рр. у розділі “Шляхетные и их домашние” містять таку інформацію: у дворі № 4 (№ 7) жив “Федор Низабетовский», 56-и (60-и та 63-х) років, “жена его Иулиянна Стефанова”, 46-и (50-и та 53-х) років, та їхні діти: син Іов та дочки Фотина (згадується тільки у 1824 р.) і Єфросинія²⁵; за сповідним розписом 1838 р. церкви с. Житніх Гір у розділі “Шляхетния и их домашния” у дворі № 66 разом з сім’єю Арцемовичів зазначені Незабитовські: “Федор Николаев, 70-и лет, жена его Иулиянна Стефанова, 60-и лет”, син Іов з дружиною Мариною та дочка Єфросинія з дочкою Параскою²⁶.

Помер Федір Незабитовський 7 березня 1839 р., а 9 березня похований на кладовищі Свято-Йосипівської церкви²⁷.

Марфа, дружина Федора, 16 квітня 1809 р. хрестила Ірину, дочку “Иоана Алексеенка и жены его Ефросинии”²⁸.

Меланія, „Незабитовського жена”, 4 серпня 1808 р. хрестила Євдокію, дочку „Семиона Шкуратенка и жены его”²⁹, 14 жовтня 1809 р. – Параскеву, дочку “Стефана Бойченка и жены его Ирины”³⁰, 13 червня 1816 р. – дочку Стефана Бойченка³¹, а 11 листопада 1818 р. – Стефаниду, дочку Стефана Бойченка³².

За сповідним розписом с. Житніх Гір за 1842, 1845 та 1848 рр. у розділі “Шляхетные и их домашния” у дворі № 6 (потім – № 7 та № 10) разом з сім’єю Арцемовичів (потім – Глоховських) записані Незабитовські: “Иулияния Стефанова, вдова 66-и (69-и та 72-х) лет, онука ея Параскева, 10-и (13-и та 16-и) лет”³³.

III генерація

3/2. ЄЛЕНА

Дочка Федора. 9 вересня 1804 р. померла у віці 11-и років,

похована на цвинтарі Свято-Йосипівської церкви³⁴.

4/2. ДАВИД

Син Федора і Марфи. Народився 27 липня 1799 р., а помер 16 серпня 1799 р.³⁵

5/2. ФОТИНА

Дочка Федора і Марфи. Народилась 26 лютого 1801 р.³⁶

За сповідними розписами Свято-Йосипівської церкви за 1815 та 1824 рр. їй було 14 та 23 роки³⁷.

6/2. ЄФРОСИНЯ

Дочка Федора і Марфи. Народилася 30 вересня 1803 р.³⁸

За сповідними розписами Свято-Йосипівської церкви за 1815 та 1824 рр. їй було 11 та 20 років³⁹. У сповідних розписах Свято-Йосипівської церкви за 1828 та 1831 рр. вона зафіксована у розділі “Шляхетные и их домашние” у віці 24-х і 27-и років⁴⁰.

12 січня 1826 р. вона хрестила Тетяну, позашлюбну дочку “сега же села жительки Евдокии Шершнівны”⁴¹, 8 жовтня 1828 р. – Харитину, дочку “Евтихия Чубченка и жены его Ирины”⁴², 18 серпня 1829 р. – Марію, дочку “Григория Насениченка и жены его Ирины”⁴³, а 23 липня 1832 р. – Марфу, дочку “крестьянина Евтихия Чубченка и его жены Ирины Даниловой”⁴⁴.

Метрична книга церкви св. Йосипа за 19 жовтня 1832 р. повідомляє про народження у Єфросинії позашлюбної дочки⁴⁵, а за сповідним розписом 1838 р. церкви с. Житніх Гір у розділі “Шляхетния и их домашния” у дворі № 6 разом з батьками, братом Йовом, його дружиною Мариною мешкала „Евфросиния покритка, 34-х лет” з дочкою Параскевою 6-и років⁴⁶.

7/2. ІОВ

Син Федора і Марфи. Народився 6 травня 1808 р.⁴⁷ Імовірно, він – «Федора сын Леон», 3-х років, записаний 30 жовтня 1811 р. у «Шляхетську відомість чоловічих душ с. Савинці» разом з батьком на одному дворі (№ 3) з пасинками померлого шляхтича Йосипа Ожаровського Яном і Федором Кальницькими⁴⁸.

Сповідні розписи Свято-Йосипівської церкви за 1815, 1824, 1828 та 1831 рр. у розділі “Шляхта и их домашние” містять записи про Йова, 7-и (16-и, 20-и та 23-х) років⁴⁹.

Посімейний список однодворців Васильківського повіту 1833 р. повідомляє, що «Ивлий Незабитовский», 23-х років, «приписан в деревне Савинци»⁵⁰.

8 листопада 1833 р. Йов у віці 24-х років обвінчався з 18-річною дівцею „Мариамной, дочкою умершого шляхтича Матфія Павлова Гневуша”⁵¹.

За сповідним розписом 1838 р. церкви с. Житніх Гір у розділі “Шляхетния и их домашния” записано, що у дворі № 6 разом з батьками, сестрою Єфросинією з дочкою Параскою мешкав Йов, 30-и років, з дружиною „Мариною Тимофеевою, 24 лет” та дочкою Федорою⁵². Того ж року сповідний розпис церкви Різдва Богородиці м. Рокитного у розділі “Розночинцы и их домашние” зафіксував Йова Незабитовского, 41-го року, з дружиною Марією, 36-и років⁵³.

25 квітня 1838 р. Йов помер у с. Житні Гори „от паралича”⁵⁴.

17 травня 1839 р. його вдова, 25-и років, побралася з “савинским дворянином Николаем Иосифовым Дзядковским», православним, вдівцем, 40-а років⁵⁵.

8/2. МАРІЯ

Дочка Федора. Померла у с. Житні Гори 23 вересня 1812 р., 3-х років⁵⁶. Проте сповідний розпис Свято-Йосипівської церкви 1815 р. містить відомості про дочку “Федора Низабытовского» Марію, 5-и років⁵⁷.

9/2. ФЕОДОТА

Дочка Федора. Померла у с. Житні Гори 30 липня 1818 р., 3-х років, від віспи⁵⁸.

IV генерація

10/7. КИРИЛО

Син Йова і Маріамни. Народився у м. Рокитному 14 лютого 1837 р. у родині «жителя Рокитянского однодворца Евгения Федорова Незабитовского и его жены Марии»⁵⁹.

Помер у с. Житні Гори 18 вересня 1837 р., 1-го року, від віспи⁶⁰.

Генеалогія тарашанської гілки роду (сер. XVIII – сер. XIX ст.)

Ця гілка мала дві лінії – римо-католицьку і православну.

Реконструкцію генеалогії здійснено за такими джерелами:

1). Державний архів Київської області. Справа 1803 р. про дворянство братів Стефана і Яна Незабитовських, мешканців с. Плоске Тарашанського повіту з фонду «Київського дворянського депутатського зібрання».

2). Центральний державний історичний архів України у м. Києві. Православні та католицькі метричні книги, сповідні розписи.

У селах Плоске і Янишівка, що належали графам Браницьким, проживало чимало дрібної чиншової шляхти⁶¹. Метрична книга Покровської церкви с. Янишівка 1812 р. фіксує прізвища шляхти: Буткевичі, Петровські, Верховецькі, Томашевські, Чернявські, Шпаковські, Галькевичі, Кринецькі, Коземирські, Дромарецькі, Дедковські, Струцькі, Стоцькі, Маленовські, Бачковські, Перегуди, Гребовські, Кошалковські, Галецькі, Колоценські, Матковські⁶²; 1814 р. – Флоринські, Ромашевські, Петровські, Костецькі, Кречевські, Пехновські, Пришевські, Перегуди, Гошовські, Шпановські, Ходаковські, Сміляки, Ба(и)чковські, Каземирські, Савицькі, Гулькевичі, Любецькі, Дедковські, Буцьні, Соболевські⁶³; 1815 р. – Пришевські, Шпаковські, Савицькі, Чернявські, Сівковичі, Реташевські, Гулькевичі, Олішевські, Ободзінські, Скибицькі, Грибовські, Далевські, Піхновські, Костецькі, Плясецькі, Бачинські, Кржижановські, Маленовські, Кошалковські, Іваницькі, Горбаневичі, Шпаковські, Козьмінські, Яновські, Краєвські, Дзігульські, Тарновські, Добровольські, Зігульські, Ясинські, Колоципські⁶⁴; 1816 р. – Піховські, Влевкевичі (?), Дрогомерецькі, Перегуди, Шпаковські, Буцепи, Лобецькі, Галінські, Гулькевичі, Тарнавські, Петровські, Кориневичі, Жураковські, Савицькі, Фліоринські, Бачинські, Буткевичі, Туркевичі, Тарнавські, Виспиковські (?), Краєвські, Маріамські, Яневські, Томашевські, Дідківські, Малиновські, Ходаковські, Здебські, Зигульські⁶⁵; 1818 р. – Іваницькі, Чернявські, Кориневичі, Ковальські, Романовські, Добровольські, Шпаковські, Кудрицькі, Петровські, Пехновські, Краєвські, Рубецькі, Фліоринські, Горбаневичі, Лабецькі, Криницькі, Малиновські, Перегуди, Міндричі (?), Здебські, Ромашевські, Яроцькі, Тарнавські, Галицькі, Грабовські, Яновські, Харевські, Дідковські, Грибовські, Заріцькі з Острої Могили, Присяновські, Плисецькі, Дромарецькі, Козирські, Обозинські, Чайковські, Кудрицькі, Соболевські, Матковські, Яневські⁶⁶.

Сповідний розпис 1798 р. Михайлівської церкви с. Плоского повідомляє, що у дворах № 2–19 мешкало 67 чоловік і 56 жінок – представників православної шляхти⁶⁷, а у 1816 р. – 40 шляхетських дворів (157 чоловік і 144 жінок)⁶⁸.

За сповідним розписом Покровської церкви с. Янишівки 1816 р. у 61-му дворі мешкало 233 чоловіка і 190 жінок – представників православної шляхти, 1831 р. налічувалося 55 дворів та 222 чоловіка і 193 жінок⁶⁹, а у 1819 р. – у дворах № 2–66 – 216 чоловіків і 200 жінок православної шляхти⁷⁰. 1820 р. у селі було 31 шляхетський двір (№ 29–60)⁷¹, а 1846 р. – 62 двори однодворців, колишніх шляхтичів⁷².

Проаналізувавши метричні книжки Покровської церкви с. Янишівки можна навести таку статистику⁷³:

Рік	Хрещення	Вінчання (пари)	Поховання
1805	22	5	8
1810	38	1(?)	22
1811	37	13	29
1812	35 (?)	9	16+15
1813	51	7	16+14
1814	20+18	4	11+14
1815	20+6	8	16
1816			
1818	28+34	16	20+21
1820	44	7	22+37

Представники роду Незабитовських належали до двох парафій – римо-католицької та греко-православної, що підтверджується метричними актами як Ставищанського костелу, так і православної церкви с. Янишівка.

На відміну від “житньогірських” Незабитовських, тарасанські оселилися тут раніше, можливо, в XVIII ст.

Шлюбна стратегія тарасанських Незабитовських характерна для всіх дрібношляхетських українських родів. Так дружинами Стефана Незабитовського були представниці дрібної шляхти: Дабіж, Ясінських та Ободзінських.

В тогочасних документах найбільш поширеною формою прізвища є „Забитовський” чи „Забетовський”. Зустрічається також написання – „Нінебетовський” і, навіть, „Жабитовський”.

Щодо соціальної еволюції родини, вона відбувалась у напрямку економічної і політичної декласації⁷⁴. Документи, подані на російське дворянство у 1803 р. тарасанськими Незабитовськими, після розгляду справи відповідними структурами в 1823 р. отримали

резолуцію: “доказательства признаны недостаточными”⁷⁵. Очевидно, тарашанські Незабитовські не змогли відшукати необхідні для отримання російського дворянства документи, про це свідчить внесення їх до офіційних списків декласованої шляхти, укладених Київською центральною ревізійною комісією у 1840–1845 рр.⁷⁶

Родовідний розпис тарашанської гілки роду Незабитовських.

I генерація

1. КАЗИМИР (КАЗИМЄЖ)

Згадується у „метричних виписах” його синів – Стефана і Яна Незабитовських, які містяться в справі про дворянство, поданій до Київського дворянського депутатського зібрання 30 листопада 1803 р.⁷⁷

II генерація

2/1. СТЕФАН

Син Казимира. Хрещений у Сербинівській уніатській церкві 20 липня 1777 р.⁷⁸ 30 листопада 1803 р. клопотався від свого імені і імені свого брата Яна до Київського дворянського депутатського зібрання з метою затвердження роду Незабитовських герба Любич у російському дворянстві. Серед документів – сімейний список 1803 р., виданий маршалком Тарашанського повіту на підставі ревізської казки про шляхту 1795 р. За ним: Стефану – 30 років, він одружений з шляхтянкою «Аполонією Дабізовною», має синів Станіслава і Петра; мешкав у с. Плоске Тарашанського повіту разом з братом Яном⁷⁹. У клопотанні міститься спільна метрична виписка про хрещення, свідоцтво 12 «уженднікув губернії Кійовскей», сімейний список та зображення гербу Любич⁸⁰.

3/2. ЯН

Син Казимира. Хрещений у Сербинівській уніатській церкві 24 червня 1780 р.⁸¹ Йому за сімейним списком із справи про дворянство – 23 роки, він неодружений, проживає з сім'єю старшого брата Стефана у с. Плоске⁸².

III генерація

4/2. СТАНІСЛАВ

Син Стефана і Аполлонії з Дабіжів. Сімейний список

Незабитовських повідомляє, що йому в 1795 р. було 4 роки⁸³. 1821 р. клопотався до Київського дворянського депутатського зібрання про отримання прав російського дворянства⁸⁴.

5/2. ПАВЛО

Син Стефана і Аполлонії з Дабіжів. За сімейним списком йому в 1795 р. було 2 роки⁸⁵.

6/2. ПЕТРО

Син Стефана і Аполлонії з Дабіжів. Народився у с. Плоске і хрещений у Ставищанському костелі 18 січня 1803 р.⁸⁶.

7/2. ТЕКЛЯ

Дочка Стефана і Аполлонії з Ясинських. Народилася у с. Янишівка близько 1807 р. У 1837 р. в Ставищанській римокатолицькій парафії було зроблено оголошення про її майбутній шлюб з «одnodворцем Ігнаци Голембійовським, парубком» з с. Янишівки⁸⁷. Обвінчані 17 жовтня 1837 р. у парафіяльному костелі м. Ставища; запис про цю подію повідомляє: «urodzona Tekla Niezabitowska dwodziestu lat panna...Urodzonych Stefana i Apolonii z Jasinskiх Niezabitowskiх...corка» і «Urodzonego Ignacego Golebiowskiego dwodziestu dwох lat mlodziana...Urodzonych Jedzeja i Julianny z Zurakowskiх...syna» обоє «ze wsi Janiszowki»⁸⁸.

Їхні діти: **Юзеф**, народився 19 березня, охрещений 21 березня 1846 р.⁸⁹; **Фабіян**, народився та охрещений 20 січня 1849 р.⁹⁰; **Юзефа**, народилась 22 травня, охрещена 28 травня 1851 р.⁹¹. Усі охрещені у Ставищанському парафіяльному костелі.

8/2. ІВАН

Син Стефана і Пелагії. Про його народження та хрещення міститься запис від 29 червня 1812 р. у метричній книзі Покровської церкви с. Янишівки⁹².

9/2. ТЕКЛЯ

Дочка Стефана і Анни з Ободзінських. Народилася у с. Янишівка 6 серпня 1830 р. і охрещена у Ставищанському костелі⁹³.

Імовірно, до цієї ж гілки належали:

1. ЙОСИП

25 березня 1810 р. у записі про хрещення його доньки Марії зафіксований як «поселянин с. Янишівка шляхтич Иосиф Забетовский»⁹⁴. У сповідних розписах Покровської церкви с. Янишівка за 1819, 1820 та 1823 рр. у розділі «Шляхетные и их

домашние» у дворі № 55 (№ 48) Якова Кориневича (згодом – Михайла Андріївського) мешкала Пелагія Незабитовська, 40-а (41-го та 44-х) років з дочками Василюю 14-и (18-и) років, Феклюю 5-и (9-и) років та Микитою 1-го (4-х) років⁹⁵. Померла шляхтянка Пелагія (Меланія) 27 жовтня 1825 р. у віці 46-и років⁹⁶.

2/1. **МАРІЯ**

Дочка Йосипа і Пелагії. Народилася 15 березня 1810 р. у с. Янишівка і охрещена у Покровській церкві⁹⁷.

3/1. **ВАСИЛИНА**

Дочка Йосипа і Пелагії. За сповідними розписами 1819, 1820 та 1823 рр. їй 14 (15 та 18) років⁹⁸.

4/1. **ФЕКЛА**

Дочка Йосипа і Пелагії. За сповідними розписами 1819, 1820 та 1823 рр. їй 5 (6 та 9) років⁹⁹.

5/1. **МИКИТА**

Син Йосипа і Пелагії. За сповідними розписами 1820 та 1823 рр. йому 1 та 4 роки¹⁰⁰.

Місце житньогірської і тарашанської гілок Незабитовських у загальному родоводі

На українських теренах у XVIII–XX ст. існувало чимало гілок дрібношляхетського роду Незабитовських, генеалогію деяких з них вдалося реконструювати: сільські лінії – тарашанську, вінницько-могилівську¹⁰¹, кам'яногребельсько-матюшанську¹⁰², житньогірську, острозьку і радомишльську та міські – сквирську та уманську¹⁰³. На Правобережній Україні жили священники Незабитовські, що належали до кам'янецької гілки¹⁰⁴. Найбільш впливовою була галицька гілка роду, представники якої стали поміщиками (землянами), трансформувались у XIX – першій половині XX ст., навіть, в аристократію¹⁰⁵. Практично всі гілки, окрім житньогірської, тарашанської й уманської, існували протягом XX ст. як в Україні, так і за її межами. Більшість представників роду у XX ст. належали до інтелігенції. Основні відомості про різні гілки роду представлено у таблиці:

№ п/п	Назва гілки	Місце розселення	Хронол. межі	Кільк. відомих генерацій	Кільк. осіб	Соціальний стан	Конфесія
1.	Вінницько-Могилівська	Села Пятничани, Тяжлів (Вінницький повіт), Ольчедасв, Ляшівці (Могилівський повіт)	Сер. XVIII / XX ст.	8	50	Дрібна шляхта / однодворці / селяни	Католики / православні
2.	Галицька	Село Угерце (Городоцький повіт)	Др. пол. XVII / сер. XX ст.	7	49	Дрібна шляхта / поміщики, аристократія.	Католики
3.	Житньо-Горська	Села Житні Гори, Савинці, містечко Рокитне (Васильківський повіт)	Сер. XVIII / сер. XIX ст.	4	10	Дрібна шляхта / однодворці	Уніати / православні
4.	Кам'янецька	Місто Кам'янець-Подільський	Др. пол. XVIII / XX ст.	9	53	Дрібна шляхта / священники / інтелігенція	Уніати / православні
5.	Кам'яно-Гребельсько-Магіланська	Села Кам'яна Гребля, (Сквирський повіт), Магіюші (Васильківський повіт)	Др. пол. XVIII / XX ст.	8	53	Дрібна шляхта / однодворці, селяни, інтелігенція	Уніати / православні
6.	Острозька	Хутір Довгобрід (Острозький повіт)	Сер. XVIII / XX ст.	7	25	Дрібна шляхта / дворяни / інтелігенція	Католики / православні

7.	Радомишська	Села Дитинець, Торчин, місто Радомишль та інші місцевості (Радомишський повіт)	Сер. XVIII / XX ст.	10	89	Дрібна шляхта / дворяни / міщани / інтелігенція	Католики / уніати / православні
8.	Сквирська	Місто Сквиря	Др. пол. XVIII / XX ст.	7	36	Дрібна шляхта / міщани / інтелігенція	Уніати / православні
9.	Таращанська	Села Плюске, Янишівка (Таращанський повіт)	Сер. XVIII / сер. XIX ст.	4	14	Дрібна шляхта / однодворці	Католики / уніати / православні
10.	Уманська	Місто Умань	Кін. XVII / поч. XX ст.	8	38	Дрібна шляхта / міщани	Уніати / православні

Дослідження житньогірської і таращанської гілок роду є ще одним етапом у реконструкції генеалогії українського дрібношляхтського роду, на прикладі якого ми можемо простежити соціальні процеси, що мали місце на українських теренах за доби російського панування.

1. *Похилевич Л.* Сказание о населенных местностях Киевской губернии или статистические, исторические и церковные заметки о всех деревнях, селах, местечках и городах, в пределах губернии находящихся. – Біла Церква, 2005. – С. 390, 418.
2. Про чиншову шляхту див.: *Незабитовский В.* Замечания по вопросу о чиншом владении в Западных губерниях. – К., 1883. – С. 2–4; *Chamerska H.* Drobna szlachta w Królestwie Polskim (1832–1864). – Warszawa, 1974. – S. 9; *Лисенко С., Чернецький Є.* Правобережна шляхта кін. XVIII – пер. пол. XIX ст. Список шляхти Волинської, Київської та Подільської губерній, дворянські права якої перевірила Центральна ревізійна комісія. – Біла Церква, 2002. – С. 15–16.
3. Державний архів Київської області (далі – ДАКО). – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 187. – Арк. 1, 32.
4. Таблицю складено за джерелами: Центральний державний історичний архів України в м. Києві (далі – ЦДІАК України). – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 1071. – Арк. 191, 192, 193; Спр. 1138. – Арк. 337, 337 зв., 338; Спр. 1199. – Арк. 329, 336; Спр. 1293а. – Арк. 692, 695; Спр. 1263. – Арк. 354, 355 зв., 358; Спр. 1377. – Арк. 479, 485; Спр. 1392. – Арк. 483, 486; Спр. 1540. – Арк. 343, 345, 347; Спр. 1405. – Арк. 526 зв., 521, 528; Спр. 1419. – Арк. 506; Спр. 1435. – Арк. 486 зв., 487 зв., 491;

- Спр. 1452. – Арк. 434, 436, 438; Спр. 1467. – Арк. 363 зв., 364, 367; Спр. 1483. – Арк. 391, 393 зв., 396; Спр. 1496. – Арк. 473, 478 зв., 479 зв.; Спр. 1525. – Арк. 459 зв., 561, 464; Спр. 1557. – Арк. 318, 319 зв., 324; Спр. 1577. – Арк. 339, 344 зв., 345 зв., 348; Спр. 1593. – Арк. 320, 320 зв., 323; Спр. 1614. – Арк. 376, 378 зв., 381; Спр. 1705. – Арк. 591, 593, 596; Спр. 1731. – Арк. 576, 580 зв., Спр. 1753. – Арк. 555, 558; Спр. 1793. – Арк. 606, 611; Спр. 1829. – Арк. 660, 664 зв., 670; Спр. 1898. – Арк. 1153, 1167, 1169 зв.; Спр. 1862. – Арк. 615 зв., 616, 618 зв.;
5. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1071. – Арк. 189–193 зв.
 6. Там само. – Спр. 1293а. – Арк. 695.
 7. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 232. – Арк. 765–780.
 8. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1496. – Арк. 473–479.
 9. Там само. – Оп. 1016. – Спр. 262. – Арк. 610 зв.
 10. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1759. – Арк. 555–564.
 11. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 552. – Арк. 613.
 12. Там само. – Спр. 620. – Арк. 612–613.
 13. Там само. – Спр. 680. – Арк. 616.
 14. ДАКО. – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 250. – Арк. 267.
 15. Там само. – Спр. 101. – Арк. 1; Спр. 250. – Арк. 267.
 16. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 1199. – Арк. 329 зв.
 17. Там само. – Спр. 1351. – Арк. 469.
 18. Там само. – Спр. 1435. – Арк. 485.
 19. Там само. – Спр. 1452. – Арк. 430 зв.
 20. Там само. – Спр. 1467. – Арк. 363.
 21. Там само. – Спр. 1405. – Арк. 527 зв.
 22. Там само. – Спр. 445. – Арк. 133 зв.
 23. Там само. – Спр. 1679. – Арк. 573 зв.
 24. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 232. – Арк. 779 зв.
 25. Там само. – Оп. 1017. – Спр. 99. – Арк. 804, 804 зв.; Оп. 1016. – Спр. 262. – Арк. 610 зв.; Оп. 1015. – Спр. 431. – Арк. 595.
 26. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 552. – Арк. 613 зв.
 27. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1898. – Арк. 1168 зв. – 1169.
 28. Там само. – Спр. 1305. – Арк. 516.
 29. Там само. – Спр. 1293а. – Арк. 692 зв.
 30. Там само. – Спр. 1305. – Арк. 517 зв.
 31. Там само. – Спр. 1405. – Арк. 521, 523 зв.
 32. Там само. – Спр. 1435. – Арк. 486.
 33. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 620. – Арк. 612 зв.; Спр. 680. – Арк. 616 зв. – 617; Спр. 746. – Арк. 733, 734.
 34. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1251. – Арк. 670, 677 г.
 35. Там само. – Спр. 1138. – Арк. 336, 337 зв.
 36. Там само. – Спр. 1183. – Арк. 337, 337 зв.
 37. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 232. – Арк. 779 зв.; Оп. 1017. – Спр. 99. – Арк. 804–804 зв.
 38. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1214. – Арк. 525.

39. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 232. – Арк. 779 зв.; Оп. 1017. – Спр. 99. – Арк. 804–804 зв.
40. Там само. – Оп. 1016. – Спр. 262. – Арк. 610 зв.
41. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1557. – Арк. 314.
42. Там само. – Спр. 1593. – Арк. 318.
43. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1614. – Арк. 372, 374 зв.; Оп. 1015. – Спр. 431. – Арк. 595.
44. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1679. – Арк. 570.
45. Там само. – Арк. 571.
46. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 552. – Арк. 613 зв.
47. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1293а. – Арк. 692.
48. ДАКО. – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 101. – Арк. 1; Спр. 250. – Арк. 267.
49. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1015. – Спр. 232. – Арк. 779 зв.; Спр. 431. – Арк. 595; Оп. 1017. – Спр. 99. – Арк. 804, 804 зв.; Оп. 1016. – Спр. 262. – Арк. 610 зв.
50. ДАКО. – Ф. 280. – Оп. 2. – Спр. 423. – Арк. 537, 537 зв.
51. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 1705. – Арк. 593 зв.
52. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 552. – Арк. 613 зв.
53. Там само. – Спр. 552. – Арк. 886, 888.
54. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1862. – Арк. 612, 618.
55. Там само. – Спр. 1898. – Арк. 1162 зв.
56. Там само. – Спр. 1351. – Арк. 479 зв.
57. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 232. – Арк. 779 зв.
58. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1435. – Арк. 488 зв.
59. Там само. – Спр. 1829. – Арк. 932.
60. Там само. – Арк. 669 зв.
61. *Похилевич Л.* Указ. соч. – С. 347, 350.
62. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1358. – Арк. 130–138.
63. Там само. – Спр. 1385. – Арк. 654–659.
64. Там само. – Спр. 1399. – Арк. 599–604.
65. Там само. – Спр. 1413. – Арк. 253–256.
66. Там само. – Спр. 1447. – Арк. 591–599.
67. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1015. – Спр. 124. – Арк. 287–283.
68. Там само. – Спр. 251. – Арк. 870–876, 239.
69. Там само. – Спр. 439. – Арк. 990–996.
70. Там само. – Спр. 288. – Арк. 977–983.
71. Там само. – Спр. 302. – Арк. 895 зв., 896.
72. Там само. – Спр. 720. – Арк. 1153 зв. – 1158.
73. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1259. – Арк. 1021, 1023, 1024; Спр. 1345. – Арк. 677 зв., 679, 682; Спр. 1358. – Арк. 133, 135 зв., 138; Спр. 1385. – Арк. 654, 656; Спр. 1372. – Арк. 686 зв., 687 зв., 689; Спр. 1399. – Арк. 599, 604, 607 зв.; Спр. 1447. – Арк. 591–598; Спр. 1477. – Арк. 625, 628, 629.
74. Про декласацію дрібної шляхти у ХІХ ст. на Правобережній Україні див: *Beauvois D.* Trójkąt ukraiński. Szlachta, carat i lud na Wołyniu, Podolu i Kijowszczyźnie 1793–1914. – Lublin, 2005; *Лисенко С., Чернецький С.* Вказ. пр.

75. ДАКО. – Ф. 1. – Оп. 295. – Спр. 7570. – Арк. 158, 169 зв.
76. За списками 3-х губерній Правобережної України видно, що в комісії були перевірені справи «острозької» і «радомишльської» гілок Незабитовських з Волинської губернії та «винницько-могиливіської» Подільської губернії (Лисенко С., Чернецький Є. Вказ. пр. – С. 255).
77. ДАКО. – Ф. 782. – Оп. 1. – Спр. 8101. – Арк. 1.
78. Там само.
79. Там само. – Арк. 2 зв., 3.
80. Там само. – Арк. 1.
81. Там само.
82. Там само. – Арк. 3.
83. ДАКО. – Арк. 2 зв.
84. 1 березня 1821 р. складено реєстр справ, що зберігаються у архіві Київського дворянського депутатського зібрання. Серед них за № 709 справа Станіслава Незабитовського (ЦДІАК України. – Ф. 481. – Оп. 2. – Спр. 2350. – Арк. 44, 48 зв.)
85. ДАКО. – Ф. 782. – Оп. 1. – Спр. 8101. – Арк. 2 зв.
86. Державний архів Житомирської області (далі – ДАЖО). – Ф. 178. – Оп. 51. – Спр. 271. – Арк. 400.
87. ЦДІАК України. – Ф. 1040. – Оп. 2. – Спр. 585. – Арк. 24.
88. Там само. – Ф. 1042. – Оп. 1. – Спр. 5. – Арк. 69.
89. Там само. – Спр. 8. – Арк. 4.
90. Там само. – Спр. 12. – Арк. 11 зв.
91. Там само. – Спр. 13. – Арк. 18.
92. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 1358. – Арк. 131 зв.
93. ДАЖО. – Ф. 178. – Оп. 51. – Спр. 339. – Арк. 48 зв., 49.
94. ЦДІАК України. – Ф. 127. – Оп. 1012. – Спр. 1330. – Арк. 122.
95. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 288. – Арк. 977, 981зв., 982; Спр. 302. – Арк. 895 зв. – 896; Спр. 339. – Арк. 300, 300 зв., 305 зв.
96. Там само. – Оп. 1012. – Спр. 1551. – Арк. 703, 711.
97. Там само. – Спр. 1330. – Арк. 122.
98. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 288. – Арк. 977, 981зв., 982; Спр. 302. – Арк. 895 зв. – 896; Спр. 339. – Арк. 300, 300 зв., 305 зв.
99. Там само.
100. Там само. – Оп. 1015. – Спр. 302. – Арк. 895 зв. – 896; Спр. 339. – Арк. 300, 300 зв., 305 зв.
101. Лисенко С. М. “Вінницько-Могиливіська” лінія роду Незабитовських (сер. XVIII – сер. XX ст.): шлях від польської чиншової шляхти до українського селянства // Матеріали міжнародної наукової конференції “Поляки на Хмельниччині”. – Хмельницький, 1999. – С. 551–555.
102. Його ж. Матюшанська лінія роду Незабитовських (кін. XVIII–XX ст.): соціальна еволюція від чиншової шляхти до селянства // Наукові записки НПУ ім. М. Драгоманова. – К., 2001. – Вип. XXXVIII. – С. 192–200; Його ж. Декласация мелкой шляхты Правобережной Украины в XIX в. на примере нескольких генеалогических линий рода Незабитовских // Slavic Eurasian Studies. – № 8. –

Саарго-Москва, 2005. – С. 57.

103. Там само. – С. 48–58; *Його ж.* “Сквирська” лінія Незабитовських (друга половина XVIII – середина XX ст.) // Наукові записки НПУ ім. М. Драгоманова. – К., 2001 – Вип. XXXVIII. – С. 140–147.

104. *Його ж.* “Кам’янецька” лінія роду Незабитовських // Кам’янецьчина в контексті історії Поділля. Науковий збірник. – Кам’янець-Подільський, 1997. – Т. 1. – С. 107–108; *Його ж.* Генеалогія та соціальна генеза “Кам’янецької” лінії шляхетського роду Незабитовських (кінець XVIII – друга половина XX ст.) // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – Дрогобич, 2003. – Вип. VII. – С. 221–242.

105. *Його ж.* “Галицька” лінія шляхетського роду Незабитовських (друга половина XVII – середина XX ст.) // Дрогобицький краєзнавчий збірник. – Дрогобич, 2000. – Вип. IV. – С. 429–447.

Lysenko Serhiy

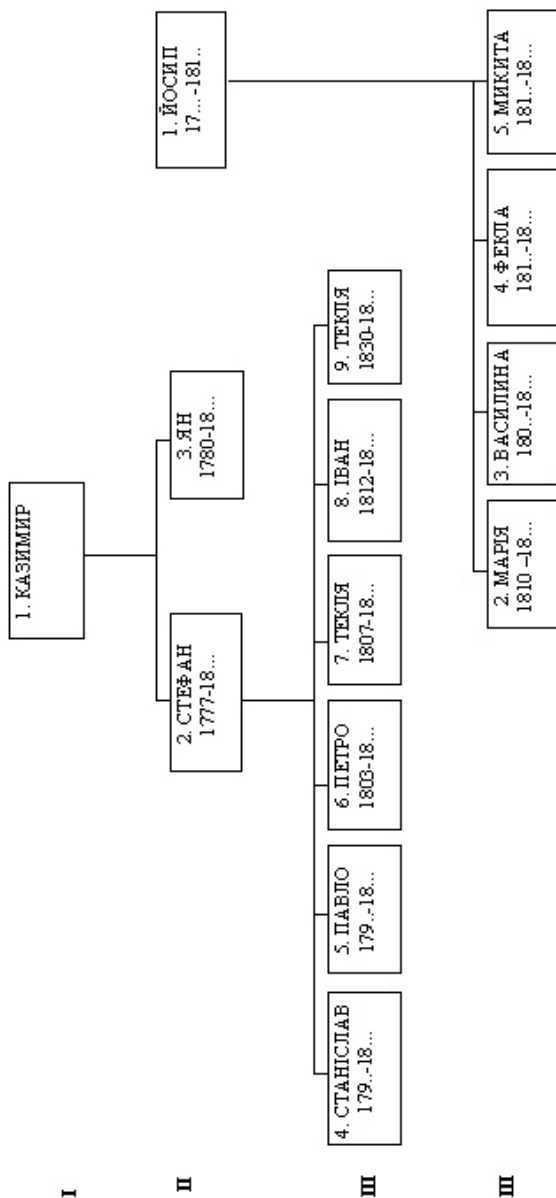
**ZHYTNYOHIRSKA AND TARASHCHANSKA BRANCHES OF THE
NEZABYTOVSKIES FAMILY.**

The article is a sequel of series of publications, which deal with a genealogy and family history of an age-old gentry family – Nezabytovskies. By the example of this family one can retrace in historic context the fate of typical gentry family in Ukrainian lands in the XVII-th – XX-th c. This research addresses the genealogy of two minor branches of Nezabytovskies.

ТАРАЩАНСЬКА ЛІНІЯ РОДУ НЕЗАВИТОВСЬКИХ

(сер. XVIII - сер. XIX ст.)

Станом на 10.01.2007 р.

ЖИТНЬОГІРСЬКА ЛІНІЯ РОДУ НЕЗАБИТОВСЬКИХ
 (сер. XVIII – сер. XIX ст.)
Станом на 1.01.2007 р.

